

למרות שירשי השניה אינם זכאים לכך, ואין אנו חוששים למריבה עם יורשי זו שמתה במותו.⁽¹⁾

ב. **ושמע מינה** עוד ממה ששנינו: שניה ויורשיה קודמים ליורשי ראשונה, דמשמע: אם היה בנכסים כדי שתי הכתובות, יטלו יורשי הראשונה "כתובת בנין דכרין", ואף שהגבילו חכמים תקנה זו שלא יטלו "כתובת בנין דכרין" אלא אם כן יש שם "מותר דינר" לקיים דין ירושה דאורייתא:

ומזה אתה למד: **כתובה** של אשה שמתה אחרי בעלה הנגבית בתורת חוב מנכסי יורשי האב **נעשית "מותר"** לחברתה היא כתובת הבנין דכרין; כלומר: אף אם אותו "מותר דינר" משועבד הוא לכתובת אשה אחרת, חשוב הוא "מותר דינר", וזכאים יורשי האשה המתה ל"כתובת בנין דכרין".

והטעם בזה הוא, משום שבני שתי הנשים עושים מצוה בירושתם לפרוע את חובת אביהן לבני בעלת חוב הכתובה, והיא היא ירושתם; ונמצא שמתקיימת נחלה דאורייתא וחלוקה שוה בין היורשים באותם נכסים הנגבים על ידי יורשי בעלת חוב הכתובה.

ומפרשת הגמרא: **ממאי**, מנין אנו מדייקים מן המשנה שכשיש בנכסים כדי שתי הכתובות בלבד — מקבלים בני הראשונה "כתובת בנין דכרין", ואין צריך שיהא בנכסים דינר נוסף מעבר לשתי הכתובות, כדי שיתקיים באותו דינר ירושה דאורייתא, והרי אפשר שאף אם יש בנכסים כדי

דכרין" נגבית רק כאשר זכות זו ניתנת לכל היורשים, וכגון שמתו שתי הנשים קודם למות הבעל, שנוטלים אלו ואלו "כתובת בנין דכרין" —

אלא אפילו אם מתה רק **אחת בחייו** שיש רק לבניה זכות בירושה כדין "כתובת בנין דכרין", ואילו אשה **אחת מתה במותו** [אחר מותן] של בעלה, שירשיה באים לגבות כתובת אמן מכח חוב של האב, ולא מדין ירושת האב —

יש להן ליורשי האשה שמתה בחייו "כתובת בנין דכרין" שהיא ירושה, ולא **חיישינן לאינצויי** [אין חוששים למריבה בין בני שתי הנשים], שמא יאמרו בני האשה השניה: לא תטלו אתם בירושת אבינו מכח דין "יורשים", יותר מאשר אנחנו.

ומפרשת הגמרא **ממאי**? מהיכן יש ללמוד דין זה ממשנתנו?

מדקתני במשנתנו: **שניה ויורשיה "קודמים" ליורשי ראשונה**, דמשמע: אם אין בירושה אלא כדי כתובת האחת, אז יגבו יורשי השניה את כתובת אמן, ולא יורשי הראשונה.

הרי רק **מיקדם הוא דקדמי**, דין קדימה בעלמא ליורשי השניה כשאין בנכסים כדי שתי הכתובות, **הא איכא**, אבל אם יש בנכסים כדי כתובות שתי הנשים — **שקלי** [נוטלים] יורשי הראשונה בירושה כנגד כתובת אמן מדין "כתובת בנין דכרין",

1. נטלין ולא יורשי ראשונה, וראה עוד שם.

1. כתבו התוספות: הא איכא שקלי, מדקתני לשון "קודמין", דהוה ליה למימר שניה ויורשיה